

vzdělávání žáků se speciálními vzdělávacími potřebami a nadaných žáků a v informování ostatních učitelů o jejich potřebách, a školní metodici prevence pracovali v naprosté většině středních škol. Zvýšilo se rovněž zastoupení školních psychologů. Naopak se snížil podíl škol s asistenty pedagoga a školními speciálními pedagogy. Osobní asistenti, školní asistenti a sociální pedagogové pracovali ve velmi malém, zanedbatelném podílu škol. Současně pokračoval i pozitivní trend ve snižování podílu škol, ve kterých docházelo ke kumulaci poradenských a preventivních funkcí do jedné osoby (pouze 17,6 % škol).

Spolupráce asistentů pedagoga s vyučujícími při přípravě a v průběhu výuky stejně jako schopnost domluvit se společně na strategiích a postupech byla na velmi dobré úrovni. Největším problémem však byla jejich spolupráce při vyhodnocování výsledků vzdělávání žáků (ve 21,2 % škol byla tato spolupráce nedostatečná). Za stávajících podmínek je však problémem pro většinu středních škol získávání a udržení kvalitních asistentů pedagoga. Doporučení školních poradenských pracovišť odpovídají skutečným potřebám žáků. Nejvýznamnější úlohu při metodickém vedení asistentů pedagoga sehrávají výchovní poradci a třídní učitelé. Zpětnou vazbu o kvalitě práce asistentů pedagoga získávají zástupci vedení škol rozhovory s učiteli, informacemi z ŠPZ a hospitační činností.

Tabulka 50

Specialisté ve středních školách – podíl škol (v %)

Počet specialistů	2016/2017	2017/2018	2018/2019
Výchovný poradce	95,6	99,1	99,6
Školní metodik prevence	93,2	97,4	97,1
Školní speciální pedagog	11,3	11,0	9,0
Školní psycholog	18,0	19,3	21,6
Asistent pedagoga	31,1	31,0	26,9
Osobní asistent			0,4
Školní asistent			1,6
Sociální pedagog			2,9

Bezmála ve třetině hodnocených středních škol nebyli žádní začínající učitelé, což souvisí s aktuální personální situací ve středních školách. Stejně jako v předchozím období ve zbývajících školách jejich ředitelé podporovali nejčastěji začínající učitele přidělením mentora (uvádějícího učitele). Většina škol dále využívala k podpoře začínajících učitelů nejčastěji konzultace s učiteli stejných předmětů, konzultace se členy vedení školy. V menší míře byly využívány formální zaškolovací programy, vzájemné hospitace (náslechy) učitelů a vzdělávání v rámci DVPP. Pozitivní skutečností při adaptaci začínajících nebo nových učitelů je, že se oproti předchozímu období výrazně snížil počet škol, které neposkytují těmto učitelům žádnou podporu.

Dalšího vzdělávání z hlediska potřeb společného vzdělávání se v hodnocených středních školách zúčastnilo v oblasti metod, forem a podpory žáků se SVP oproti předchozímu období více učitelů – 19,7 % učitelů – a v oblasti právních aspektů společného vzdělávání 6,2 % učitelů. Absolvované vzdělávací akce hodnotili učitelé jako nejvíce přínosné v oblasti obecné problematiky žáků se speciálními vzdělávacími potřebami a v oblasti konkrétní podpory těchto žáků. Učitelé by přivítali, kromě zmíněných témat, vzdělávání více zaměřené na aplikaci podpůrných opatření, na hodnocení žáka se speciálními vzdělávacími potřebami a na práci s třídním kolektivem se žákem se speciálními vzdělávacími potřebami.